

LEON EN MIKKI
DE REUSACHTIGE OVERWINNING

Andere boeken van Josien de Graaf bij Clavis

Gezocht. Vader met een kuiltje in zijn kin
Leon en Mikki. Het Eindeloze sprookjesboek
Leon en Mikki. Onderwaterhelden

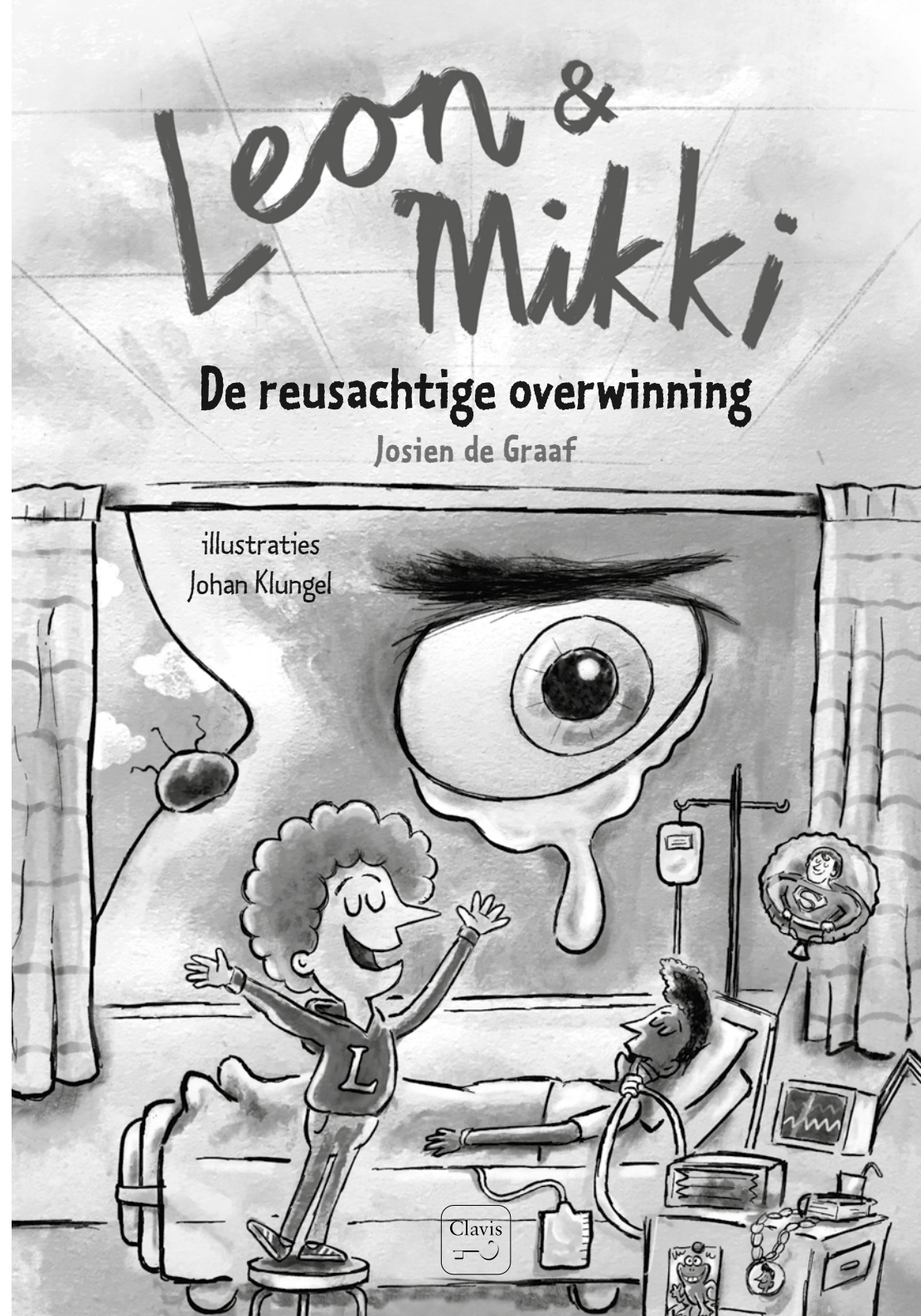
Voor Max en Milo
– Josien

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Josien de Graaf
Leon en Mikki. De reusachtige overwinning
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Johan Klungel
Trefw.: vriendschap, ziekte, coma, avontuur, fantasie, sprookje
NUR 282
ISBN 978 90 448 5525 8
D/2024/4124/283
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

Ziek

Zoals elke week belt Leon op maandagmorgen bij Mikki aan om samen naar school te gaan. Maar vandaag doet Mikki's moeder met een ernstig gezicht open. 'Mikki is ziek,' zegt ze. 'Hij heeft de hele nacht overgegeven en kan niet naar school.'

Leon steekt zijn hand in zijn broekzak en haalt er een steentje uit. 'Dit is een gelukssteen,' zegt hij. 'Die is voor Mikki.'

Mikki's moeder aait hem even over zijn rode krullenbos en bedankt hem.

In zijn eentje loopt Leon naar school. Zonder Mikki vindt hij het

maar niks. Hopelijk is zijn beste vriend snel beter.

De dag gaat veel langzamer voorbij dan anders. Leon mist Mikki's grapjes. Eindelijk gaat de bel. Misschien is Mikki alweer wat opgeknapt en kan Leon op ziekenbezoek.

Na schooltijd staat mama hem met een bezorgde blik op te wachten. 'Ik moet je wat vertellen,' zegt ze. 'Mikki ligt in het ziekenhuis. Ze weten niet wat er met hem aan de hand is.'

Leon voelt zijn benen slap worden. 'In het ziekenhuis? Waarom dan? Wat heeft hij? Wordt hij wel beter?'

Mama zet een beker limonade voor hem neer. 'Drink even wat,' zegt ze. 'Mikki is in goede handen. Ze gaan hem onderzoeken. Hopelijk weten we straks meer.'

Leon huilt zachtjes. Mikki is nooit ziek. De gelukssteen heeft niet geholpen. 'Mag ik naar hem toe?' vraagt hij.

'Ze moeten eerst uitzoeken wat er met hem aan de hand is,' antwoordt mama. 'Alleen zijn ouders mogen op bezoek komen. Maar ik heb afgesproken met Mikki's moeder dat ze ons op de hoogte houdt.'

'Is hij misselijk en moet hij nog steeds overgeven?'

'Wat ik heb gehoord, is dat hij ineens door zijn benen zakte en dat hij niet meer kon lopen.'

Mikki kan niet meer lopen? Wat erg. Leons beste vriend is de snelste van de klas. Hij rent zo hard dat niemand hem kan bijhouden.

Leon vindt het vreselijk dat hij niet naar hem toe mag. Hij neemt een besluit. 'Ik ga een karretje voor hem maken.' Hij heeft een keer een film gezien over een hondje dat zijn achterpootjes niet meer goed kon gebruiken. Die kreeg toen van zijn baasje een karretje aan zijn achterlijf gebonden, en zo kon hij toch lopen.

Op zolder staat een oude kinderwagen. Daar mag hij vast de

wielen van lenen. En de touwen van de oude schommel kan hij gebruiken om de wielen aan Mikki vast te knopen. Hij ziet het al helemaal voor zich. Of nee. Hij kan de wielen ook met een riem om Mikki's middel binden. Dat is veel beter.

Leon legt zijn plan uit aan mama voordat hij naar de zolder vertrekt. Mama vindt het goed, want ze is blij dat hij wat afleiding heeft.

De hele middag is Leon aan het werk. En ook na het eten mag hij

doorwerken. Net voordat hij naar bed moet, is het karretje klaar. Met veel gekreun en gesteun tillen Leon en mama samen het gevaarte de trap af. Beneden gespt Leon het karretje met een riem om zijn middel en gaat hij op het plankje zitten. ‘Mama, jij moet me duwen.’

Het gaat best goed. Een beetje wiebelig, maar hij komt vooruit.

‘Ga nu maar lekker slapen,’ zegt mama. ‘Morgen is er weer een dag.’

Leon ligt in zijn bed, maar slapen lukt niet. Hij heeft zich al honderd keer omgedraaid. Van zijn buik op zijn rug en terug. Hij lijkt net een draaitol. Hoe zou het met Mikki zijn in het ziekenhuis? Zou hij helemaal alleen op een kamer liggen? Als hij nou eens keihard aan Mikki denkt, dan komen zijn gedachten misschien in het hoofd van Mikki terecht. Dan weet hij tenminste dat Leon aan hem denkt.

Hij probeert het gewoon. Dat kan geen kwaad. *Hallo Muis. Ik ben het, Leeuw. Ik heb een karretje voor je gemaakt. Ik vind het zo zielig voor je dat je daar ligt. Als het mag, kom ik je snel opzoeken. Dan verzinnen we een ontsnapingsplan.*

Leon krijgt het warm van het ingespannen aan Mikki denken. Zijn oogleden worden zwaar en hij valt in een diepe, droomloze slaap.

Het duurt drie dagen voordat Leon hoort wat er met Mikki aan de hand is. Mikki’s moeder is even bij hen langsgekomen om erover te vertellen.

‘Hoe heet die ziekte?’

‘Het is een ziekte die niet vaak voorkomt. Met een moeilijk woord heet het Guillain-Barré,’ legt Mikki’s moeder hem uit. ‘Maar je kunt ook G.B. zeggen. Dat is makkelijker. Het is gelukkig niet besmettelijk, dus Mikki kan bezoek ontvangen in het ziekenhuis. Maar niet te veel mensen tegelijk, want hij is erg moe.’

‘Doen zijn benen het al?’ wil Leon weten.

Mikki’s moeder kijkt ernstig. ‘Nee, dat niet. Het vervelende is dat het waarschijnlijk eerst erger wordt voordat hij opknapt. Hij klaagt over tintelingen in zijn mond. Het is net alsof hij zijn tanden niet meer voelt. En hij heeft veel pijn in zijn rug.’

‘Kunnen ze hem geen pilletje geven?’ vraagt Leon.

Dat kan niet. Er zijn geen pilletjes tegen deze akelige ziekte.

Mikki’s moeder zucht diep en wrijft met haar handen over haar benen, alsof ze wil voelen of die van haar het nog wel doen. ‘Maar laten we hopen dat het met Mikki niet zo’n vaart zal lopen. Het is bij iedereen anders. Wil je morgen langskomen? Dan heeft Mikki iets om zich op te verheugen.’

Leon knikt wild en mama zegt dat zij dan met hem meekomt. Dat vindt Leon fijn. Hij vindt het best spannend om naar het ziekenhuis te gaan. Hoe heet die rare ziekte ook alweer? O ja. G.B. Gekke Benen. Zo kan hij het beter onthouden.

Misschien kan hij het karretje morgen beter thuislaten. Eerst maar eens zien hoe het met Mikki is.

Wanneer Leon de volgende middag na schooltijd met mama naar het ziekenhuis loopt, is hij heel zenuwachtig. Hoe zou het met Mikki zijn? Hopelijk is het niet erger geworden.

Mikki’s moeder zit al naast het bed van Mikki. ‘O, wat fijn dat jullie er zijn.’

‘Ha Muis,’ zegt Leon.

‘Ha Leeuw,’ zegt Mikki. ‘Dag moeder van Leon.’

‘Dag Mikki,’ zegt mama.

Mikki ziet er moe uit. Zijn anders zo vrolijke ogen lijken dieper

te liggen en zijn stem klinkt vlakker.

Leon weet niet zo goed wat hij moet zeggen. Hij kijkt om zich heen. Echt gezellig is het niet. Hij neemt zich voor om de volgende keer een mooie tekening mee te brengen voor aan de muur.

‘Zullen we de jongens even alleen laten?’ stelt Mikki’s moeder voor. ‘Dan halen wij een kopje koffie in de gang.’

Leon is opgelucht wanneer hij eindelijk alleen is met zijn beste vriend. ‘Heb je pijn?’

‘Beetje een gek gevoel in mijn mond.’

‘En je rug?’

‘Ja, die doet wel pijn.’

Het is een even stil, alsof ze allebei niet goed raad weten met de situatie.

‘Ik heb een karretje gemaakt,’ zegt Leon. ‘Voor je gekkebenen-ziekte.’

Mikki lacht. ‘Gekke benen?’

‘Ja. Jij hebt G.B. Maar dat kan ik moeilijk onthouden, dus ik noem het Gekke Benen.’

Mikki grinnikt. ‘Goed verzonnen. Het zijn ook gekke benen. Ik zakte er gewoon doorheen, alsof ze van gekookte spaghetti waren gemaakt.’

‘Lekker, spaghetti.’ Leon likt met zijn tong langs zijn lippen.

‘Als je mijn benen maar niet opeet,’ zegt Mikki.

Ze grinniken allebei.

‘Ik heb een ontsnappingskarretje voor je gemaakt,’ zegt Leon.

Mikki reageert niet erg enthousiast. ‘Oké,’ is het enige wat hij zegt.

Leon krijgt een naar gevoel in zijn buik. Mikki moet wel erg ziek zijn, want anders had hij ‘dank je wel’ gezegd. Of gezegd dat Leon

het karretje maar meteen moest gaan halen.

Mama en Mikki’s moeder komen de kamer binnen.

‘Wij gaan maar weer, Leon,’ zegt mama. ‘Mikki moet veel rusten.’

Mikki protesteert niet. Hij tilt een arm op en zwaait er een beetje mee. Het lijkt wel of zijn arm heel zwaar is en het hem bijna niet lukt.

‘Dag Muis,’ zegt Leon.

Maar Mikki heeft zijn ogen dicht en zegt niks meer.

Mikki ligt al een week in het ziekenhuis. En het gaat niet zo goed met hem. Hij kan zijn benen helemaal niet meer bewegen en ook zijn armen doen het niet meer.

Mikki’s moeder heeft verteld dat het nog slechter kan worden. Dat hij misschien niet meer zelf zal kunnen ademen en dat een machine hem daarbij zal moeten helpen.

Wat een stomme rotziekte, denkt Leon. Hij heeft er al keihard om gehuild.

Op school vertelt hij alles aan de klas. Ze zijn er allemaal stil van.

De juf heeft een goed idee. ‘Laten we een mooi schilderij voor hem maken. Waar houdt Mikki het allermeest van?’

Daar hoeft Leon niet lang over na te denken. ‘Mikki houdt van spannend,’ zegt hij. ‘Van achtervolgingen. Van sprookjes met griezelige beesten of een grote gevaarlijke reus. Van zwaardgevechten. Van een sprong van een steile rots. Van spoken in een donker bos. Van wilde zwijnen ...’ Leon kan nog wel even doorgaan, maar de juf onderbreekt hem.

‘Genoeg engs om uit te kiezen,’ zegt ze. Ze legt een groot vel papier op de grond en bordjes met verf en kwasten eromheen. Met z’n allen maken ze een prachtig griezelschilderij. Leon mag er iets bij schrijven.

Voor Mikki, die nergens bang voor is, schrijft hij. Met letters waar rode druppels uit vallen. Echte griezelletters. Het is een heel mooi schilderij geworden. Fiep heeft een griezelige reus geschilderd, met boze ogen en een enorme neus. Die vindt Leon echt heel goed gelukt.

Als de verf is opgedroogd, rolt de juf het schilderij op en doet ze het in een grote kartonnen koker. 'Hopelijk mag je snel weer naar Mikki toe,' zegt ze. Ze schrijft het adres op het bord. 'Ik zou het ook fijn vinden als jullie hem een kaartje sturen.'

Op ziekenbezoek

Eindelijk mag Leon weer bij Mikki op bezoek. De koker met het schilderij heeft hij meegenomen.

Mikki ligt heel stil op zijn rug in het ziekenhuisbed. Er loopt een slangetje uit zijn mond naar het apparaat naast het bed. Het ziet er raar uit. Leon hoort piepjes en ziet golvende lijntjes. Er staan cijfers naast die hij niet begrijpt. Mikki kan niet zelf ademen. De machine helpt hem daarbij.

'Zo houden we alles goed in de gaten,' zegt de verpleegkundige. 'Mijn naam is Bas. En ik heb gehoord dat jij Leon bent, zijn beste vriend. Wat fijn dat je er bent. Ik kom zo terug om de pomp te verwisselen. Praat maar met hem, misschien hoort hij je wel. Alleen terugpraten kan hij niet.'

